

GÉBER LÁSZLÓ VERSEI

A TÜCSÖK

Nem annyira az a tücsök a fal tövében,
a muskátli alatt,
hanem a többi; amit a szobámból nem hallok,
teszi oly kínossá a hallgatást.
Tűrhetetlenné a „csendet”.
Ki-be járok.
Meleg nyári éjjeleken, maradék holdvilágon.
Ki mondaná meg nélkülem?
Fázok.
Az ablakom alatt a tücsök elhallgatott.
A padlófesték szagától fulladok.

Ma mintha nyugtalanabb lenne a tücsök.
Este fél kilenckor kezdi énekét
szabálytalan megszakításokkal — míg el nem alszom, hallom.
A minap hajnalban fölébredtem — még szólt.
Négy kutat ástunk egy udvarban, az udvar
négy sarkában.
Hogy a tücsök ébresztett-e fel álmomból?
Ki mondaná meg.

INVOKÁCIÓ

Meztelen testükkel felruházva —
vértesen.
„Különös gubók . . .”
megmérgezve
védetten.
Elvetett magok melegében
várnak fogantatást.

Így a jelen! — —
 Tiprott ösvényén szanaszét.
 Nézz ezután!
 Mert: „Mit tudod?”
 Ki ölte meg Ábelt.

TÁRGY NÉLKÜL

T. D.-nek

Kezdő okot gondolunk mindenhova.
 Pontot teszünk megelégedve majd rá,
 mielőtt megromlana. Az a soha
 meg nem érett, mindennapi hajrá

peremén elásott morál: gomba.
 Áll így Niké temploma, rendületlenül —
 már új okot nem kívánva — romba.
 S gyönyörködünk, pedig ijedten ül

tekintetünk, vég nélkül monoton —
 madársikolytól igézett — koron.
 Ágaskodva. Itt. Bizonytalanul.

De hát van „ott”, ami nem „itt” is ugyan-
 akkor? Mondaná ő szekerén: — Ugyan!
 Mindez mögött csak játékkedv lapul.

ENGEDD ŐKET SZIKKADÓ ÁRNYÉKOD ALÁ

hónapokig figyeltelek
 most emlékezem
 mozgófilmen mozogni illik
 a versben hallgatni
 ha kis szőke pókok ereszkednek
 le rád engedd
 őket szikkadó árnyékod alá

KÖZBEN

Közben köszönök. Nem kívánom az őszet sem.
 Az asztalon sörösüvegek. Most lopva
 nézem arcrezzenéseidet. Nem messze ködös utcák.
 Azután csak ülünk . . .

Szólanék a babiloni kurvákról,
mindennapi magányomról.
Mondanék egyéb hiábavalóságot.
„Milyen szép körmöd van” — súgom.
Félek: vagy féltelek?